

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Renata Żywicka

w sprawie z odwołania S. K.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 6 września 2024 r.,

wniosku organu rentowego w przedmiocie cofnięcia skargi kasacyjnej w sprawie II
USKP 63/24,

umarza postępowanie kasacyjne

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 listopada 2021 r., XIII 1U 23125/18, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie zmienił dwie decyzje z dnia 28 lipca 2017 r. Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie i ustalił S. K. prawo do emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej w wysokościach i na zasadach obowiązujących przed 1 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 29 grudnia 2022 r., III AUa 2329/21 po rozpoznaniu apelacji organu rentowego w pkt I zmienił zaskarżony wyrok w części w ten sposób, że zmienił decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw

Wewnętrznych i Administracji w Warszawie z dnia 28 lipca 2017r. o ponownym ustaleniu wysokości emerytury Nr [...] w części, w ten sposób, że ustalił, że wysokość emerytury S. K. od 1 października 2017 r. wynosi 66,52% podstawy wymiaru, przy przyjęciu 0% podstawy wymiaru za każdy rok służby od 16 marca 1973 r. do 15 października 1974 r. i od 16 grudnia 1985 r. do 31 lipca 1990 r. oraz oddalił odwołanie od powyższej decyzji w pozostałej części; w pkt II w pozostałym zakresie oddalił apelację; w pkt III. nie obciążył ubezpieczonego kosztami zastępstwa prawnego Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie w postępowaniu apelacyjnym.

Powyższy wyrok w zakresie pkt I i II Zaskarżył organ rentowy wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., albowiem jest ona oczywiście uzasadniona; uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 grudnia 2022 r. w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, alternatywnie, jeżeli Sąd Najwyższy uzna, że zaistniały ku temu przesłanki, o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 grudnia 2023 r. w zaskarżonym zakresie i zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 listopada 2021 r. poprzez oddalenie w całości odwołania S. K. od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 lipca 2017 r. oraz o zasądzenie od odwołującego na rzecz organu kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną ubezpieczony wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania albowiem skarżący nie wykazał we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występowania wskazanej przez siebie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tj. oczywistości skargi kasacyjnej, ewentualnie w przypadku nie podzielenia przez Sąd Najwyższy takiego wniosku, o oddalenie skargi kasacyjnej albowiem nie ma ona uzasadnionych podstaw, a wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie w zaskarżonej części, odpowiada prawu oraz o zasądzenie od skarżącego kasacyjnie na rzecz

odwołującego się kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2024 r. Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie cofnął skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Z kolei art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. stanowi, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Skarga kasacyjna może zostać cofnięta w każdym czasie nawet przez samą stronę i nie wymaga to zgody strony przeciwnej. Cofnięcie skargi kasacyjnej stanowi czynność procesową, która nie podlega weryfikacji sądowej i prowadzi do umorzenia postępowania kasacyjnego oraz orzeczenia o kosztach procesu jak przy cofnięciu pozwu (art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.) (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 listopada 2020 r., II PK 94/20, LEX nr 3080384 i z dnia 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421, por. też odnoszące się do kwestii związanych z art. 469 k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., I PK 251/13, OSNP 2015 nr 6, poz. 79).

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy umorzył postępowanie kasacyjne, o czym postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy nie orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego albowiem takiego wniosku nie zawarł pełnomocnik strony skarżącej w odpowiedzi na skargę kasacyjną co do etapu przesądu.

W postanowieniu z 12 lipca 2023 r., I USK 160/22, (LEX nr 3580378) Sąd Najwyższy wyjaśnił że zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego jest możliwe tylko w sytuacji zawarcia w odpowiedzi na skargę kasacyjną stanowiska co do tzw. "przesądu" (art. 398⁹ k.p.c.) wraz z wnioskiem o zasądzenie w tym zakresie

kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym. Podobnie Sąd Najwyższy uznał, że nie ma podstaw do zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego, gdy strona wniosła co prawa o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ale konstrukcja wniosku o zasądzenie kosztów wskazywała, że dotyczył on jedynie sytuacji, w której Sąd Najwyższy oddaliłby skargę kasacyjną (zob. postanowienie Sądu Najwyższego: z 22 lipca 2015 r., I UK 355/14, LEX nr 3529538; 12 stycznia 2024 r., I CSK 5933/22, LEX nr 3658140).

[SOP]

[ał]